

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **D. M.**, zastoupen Mgr. Martinem Laipoldem, advokátem se sídlem U plynárny 99, Praha 10, proti žalovanému: **Celní ředitelství Ústí nad Labem**, se sídlem Elišky Krásnohorské 2378/24, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec ze dne 4. 12. 2008, č. j. 59 Ca 52/2008 – 50, a proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne 7. 1. 2009, č. j. 59 Ca 52/2008 – 63,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne 4. 12. 2008, č. j. 59 Ca 52/2008 – 50, ve znění opravného usnesení tohoto soudu ze dne 7. 1. 2009, č. j. 59 Ca 52/2008 – 63, **se odmítá.**
- II. Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne 7. 1. 2009, č. j. 59 Ca 52/2008 – 63, **se zrušuje** ve výroku ad II., kterým byl zamítnut návrh žalobce na opravu záhlaví rozsudku tohoto soudu ze dne 4. 12. 2008, č. j. 59 Ca 52/2008 – 50, o doplnění údaje o datu narození žalobce, a věc **se** v rozsahu zrušení **v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce D. M. se kasačními stížnostmi domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne 4. 12. 2008, č. j. 59 Ca 52/2008 - 50, ve znění opravného usnesení tohoto soudu ze dne 7. 1. 2009, č. j. 59 Ca 52/2008 - 63, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení a změněn výrok č. II. opravného usnesení Krajského soudu v Ústí nad

Labem, pobočky v Liberci ze dne 7. 1. 2009, č. j. 59 Ca 52/2008 - 63, v označení žalobce tak, že se za jméno a příjmení žalobce vkládá datum narození 31. 12. 1957.

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka Liberec (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 4. 12. 2008, č. j. 59 Ca 52/2008 - 50, zamítl žalobu D. M. proti rozhodnutí Celního ředitelství Ústí nad Labem ze dne 31. 1. 2008, č. j. 10747/07-200100-21, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce D. M. proti exekučnímu příkazu Celního úřadu Česká Lípa ze dne 24. 10. 2007, č. j. 7061/07-156200-021, který byl vydán podle ustanovení § 73 odst. 6 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, na příkazání pohledávky na peněžní prostředky dlužníka na účtech vedených u banky a spořitelních a úvěrních družstev k zaplacení nedoplatku v částce 5 729 581,54 Kč (dlužník D. M. dosud nezaplatil v plné výši daňový výměr ze zahraničí stanovený celním úřadem Hauptzollamt Waltershof ze dne 30. 6. 1999, registrační značky S 0330 220143 06 1999 4700). Tento rozsudek krajského soudu nabyt právní moci dne 19. 12. 2008 (rozsudek krajského soudu byl doručen žalovanému Celnímu ředitelství v Ústí nad Labem dne 18. 12. 2008 a zástupci žalobce Mgr. Martinu Laipoldovi, advokátovi dne 19. 12. 2008).

Zástupce žalobce podal dne 5. 1. 2009 u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci návrh z téhož dne, kterým navrhl krajskému soudu, aby vydal opravné usnesení, neboť v záhlaví rozsudku je chybně označen žalobce (u jména žalobce není uveden datum narození a je i chybně uvedena jeho adresa O. 2217, Č. L., ačkoliv při jednání dne 4. 12. 2008 nahlásil současnou adresu O. 2034, Č. L.).

Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne 7. 1. 2009, č. j. 59 Ca 52/2008 - 63, bylo opraveno záhlaví rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne 4. 12. 2008, č. j. 59 Ca 52/2008 - 50, tím způsobem, že bylo znovu uvedeno celé záhlaví v původním znění a jen u slova O. v adrese bylo změněno číslo 2217 na číslo 2034, návrh na opravu o doplnění údaje o datu narození žalobce byl zamítnut a posléze v odůvodnění rozsudku bylo uvedeno v označení funkce soudce Mgr. Karla Kosteckého, jež podepisuje rozsudek, správně předseda senátu namísto nesprávné funkce samosoudce. Toto usnesení nabylo právní moci dne 9. 1. 2009 (usnesení krajského soudu bylo doručeno žalovanému Celnímu ředitelství v Ústí nad Labem dne 9. 1. 2009 a zástupci žalobce Mgr. Martinu Laipoldovi, advokátovi rovněž dne 9. 1. 2009).

Dne 22. 1. 2009 podal zástupce žalobce faxem u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, jednak kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne 4. 12. 2008, č. j. 59 Ca 52/2008 - 50, ve znění opravného usnesení tohoto soudu ze dne 7. 1. 2009, č. j. 59 Ca 52/2008 - 63, a jednak kasační stížnost proti výroku č. II. opravného usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne 7. 1. 2009, č. j. 59 Ca 52/2008 - 63, které opřel o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Dne 27. 1. 2009 byl doručen Krajskému soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, originál kasační stížnosti, resp. písemné podání shodného znění, který byl předán k poštovní přepravě dne 26. 1. 2009.

Žalované Celní ředitelství v Ústí nad Labem se věcně nevyjádřilo k podané kasační stížnosti a uvedlo, že trvá na argumentech obsažených ve vyjádření k žalobě D. M.

Jednou ze základních podmínek řízení o věcném přezkoumání kasační stížnosti je zjištění, že tento mimořádný opravný prostředek je podaný v zákonem stanovené lhůtě.

Nejvyšší správní soud se proto nejprve zabýval kasační stížností směřující proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne 4. 12. 2008, č. j. 59 Ca 52/2008 - 50, ve znění opravného usnesení tohoto soudu ze dne 7. 1. 2009, č. j. 59 Ca 52/2008 - 63, a to z hlediska její včasnosti.

Podle ustanovení § 106 odst. 2 první věta s. ř. s. kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Nový běh lhůty od doručení opravného usnesení představuje zvláštní případ zásahu do nepřetržitého běhu lhůty pro podání kasační stížnosti. Smyslem této výjimky je poskytnout možnost podání kasační stížnosti též účastníku, který se cítí dotčen teprve rozhodnutím v jeho opraveném znění.

Nejvyšší správní soud proto opakovaně judikoval, že lhůtu pro podání kasační stížnosti je nutno striktně dodržovat a její zmeškání nelze prominout (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 9/2003 - 37, publikované ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 68/2004).

V tomto kontextu proto musí být rovněž předmětná výjimka vykládána restriktivně, aby zůstalo zachováno pravidlo stanovené v první části citovaného ustanovení. Smyslem nového běhu lhůty od doručení opravného usnesení tedy není poskytnout účastníku řízení novou možnost podat kasační stížnost proti původnímu rozhodnutí, ale pouze bránit se proti provedené opravě a jejímu dopadu na původní rozhodnutí. Ve vztahu k výrokům, které nebyly opravovány, ani nejsou na opraveném výroku závislé, běží účastníku řízení lhůta pro podání kasační stížnosti od doručení původního rozhodnutí. Bylo by v rozporu s požadavkem nediskriminačního přístupu k účastníkům řízení, kdyby v případě vydání opravného usnesení měl účastník delší lhůtu pro podání kasační stížnosti proti výroku, kterého se oprava nedotkla, než v situaci, kdy by napadené rozhodnutí opravováno nebylo. Uvedená výjimka se proto uplatní jen tehdy, směřuje-li kasační stížnost právě do výroku opravným usnesením opraveného, případně do výroku, jenž je na opraveném výroku závislý. Opačný výklad by bezdůvodně prodlužoval lhůtu k podání kasační stížnosti proti výroku rozhodnutí, kterého se provedená oprava nijak nedotkla, čímž by došlo k neodůvodněnému prolomení zákonné čtrnáctidenní lhůty pro podání tohoto mimořádného opravného prostředku. Judikatura Nejvyššího správního soudu přitom vede správní soudy k striktnímu dodržování zákonného pravidla, že zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti nelze prominout.

K obdobnému závěru dospěl i Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 30. 11. 1998, sp. zn. 20 Cdo 917/98, publikovaném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 31/2001. V tomto rozhodnutí interpretoval ustanovení § 204 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů,

podle kterého se odvolání podává do patnácti dnů od doručení písemného vyhotovení rozhodnutí u soudu, proti jehož rozhodnutí směřuje. Bylo-li vydáno opravné usnesení týkající se výroku rozhodnutí, běží tato lhůta znovu od právní moci opravného usnesení (před 1. 1. 2001 od doručení opravného usnesení). Lhůta k podání odvolání běží znovu od doručení opravného usnesení (§ 204 odst. 1, věta druhá, o. s. ř.) jen tehdy, směřuje-li odvolání právě jen proti výroku usnesením podle § 164 o. s. ř. opravenému, případně proti výroku, který je na opraveném výroku závislý.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že lhůta pro podání kasační stížnosti podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. znovu běží od doručení opravného usnesení pouze ve vztahu k výroku, který byl tímto usnesením opraven, případně ve vztahu k výroku, jenž je na opraveném výroku závislý (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. 4 Ans 3/2006 - 123, který je publikován pod č. 1177/2007 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

O takový případ však v souzené věci nejde.

Institut opravného usnesení má odstraňovat písařské či jiné zjevné nedostatky, jichž se dopustil v rozhodnutí soud, nikoliv účastník řízení v podaném návrhu např. při nesprávné identifikaci účastníka řízení.

Pro posouzení, zda rozhodnutí s nesprávným identifikačním údajem účastníka (povinného) představuje tzv. exekuční titul, je rozhodující, zda lze spolehlivě dalšími (zbývajícími) údaji v rozhodnutí ztotožnit daný právní subjekt či nikoliv. Proto i v dosavadní judikatuře nebylo žádných pochyb o tom, že pokud je v rozhodnutí uvedeno např. nesprávné rodné číslo účastníka řízení (povinného), nebo jeho nesprávné datum narození, anebo je v rozhodnutí uvedena jeho neúplná či nepřesná adresa, jde to na vrub vykonatelnosti tohoto rozhodnutí tehdy, nelze-li spolehlivě učinit závěr o identitě dotčeného účastníka řízení (povinného). V každém případě v rámci ustanovení § 164 o. s. ř. nelze napravovat žalobcovy chyby např. tehdy, zjistí-li žalobce po vydání rozhodnutí, že sice srozumitelně a určitě v žalobě uvedl všechny nezbytné identifikační údaje účastníka řízení, avšak posléze zjistil, že některý z těchto údajů nebo více z nich či dokonce snad všechny tyto údaje neodpovídají skutečnému stavu věci.

Opravné usnesení se týkalo pouze záhlaví rozsudku, v němž bylo opraveno v bydlišti žalobce D. M. toliko číslo popisné 2217 na 2034 (ulice O. a místo Č. L. zůstaly nedotčeny) a současně byl zamítnut návrh žalobce D. M., aby bylo v záhlaví rozsudku uvedeno datum jeho narození. Posléze byla provedena, za poučením o opravném prostředku a datu vyhlášení rozsudku, i oprava v označení funkce soudce Mgr. Karla Kosteckého, jež podepisoval rozsudek, když namísto nesprávné funkce samosoudce byla uvedena správná funkce předseda senátu. Výrok napadeného rozsudku krajského soudu o zamítnutí žaloby D. M. tedy nebyl v souzené věci opravným usnesením opraven, není na opraveném záhlaví rozsudku závislý a nikdo z účastníků řízení není ani dotčen teprve rozhodnutím v jeho opraveném znění. Žalobce byl v záhlaví rozsudku řádně označen jménem a příjmením D. M. a uvedeno i jeho bydliště O. 2217, Č. L. (toto označení účastníka řízení odpovídá ustanovení § 79 odst. 1, věta druhá o. s. ř.). Takto byl žalobce označen i v žalobě, kde bylo navíc uvedeno i datum narození 31. 12. 1957, které

však není povinným údajem stran označení účastníka řízení. Nešlo tedy o zcela obecné označení účastníka řízení D. M., které by bylo např. uvedeno jen jeho procesním postavením ve sporu (např. jen slovy žalobce) nebo jen jeho jménem nebo jen jeho příjmením, ale šlo o přesně a nezaměnitelně identifikovaného účastníka řízení (žalobce). Oprava toliko čísla popisného se proto v souvislosti s uvedeným označením žalobce netýká výroku o zamítnutí žaloby (nemá k němu bezprostřední vztah). Pozdější oznámení zástupce žalobce u ústního jednání dne 4. 12. 2008 o změně čísla popisného 2217 na 2034 v bydlišti žalobce (ulice O. a místo Č. L. zůstaly nedotčeny) a následná oprava usnesením krajského soudu ze dne 7. 1. 2009, proto nemohou zakládat pochybnosti stran přesnosti a nezaměnitelnosti osoby žalobce do té míry, že by mu začala běžet po doručení opravného usnesení nová lhůta k podání kasační stížnosti ve věci samé, tedy do výroku rozsudku krajského soudu o zamítnutí žaloby.

Lhůta pro podání kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne 4. 12. 2008, č. j. 59 Ca 52/2008 - 50, ve znění opravného usnesení tohoto soudu ze dne 7. 1. 2009, č. j. 59 Ca 52/2008 - 63, proto ve vztahu k výroku o zamítnutí žaloby po doručení opravného usnesení nezačala znovu běžet.

Kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne 4. 12. 2008, č. j. 59 Ca 52/2008 - 50, ve znění opravného usnesení tohoto soudu ze dne 7. 1. 2009, č. j. 59 Ca 52/2008 - 63, v rozsahu výroku o zamítnutí žaloby, je podána opožděně.

Napadený rozsudek krajského soudu obsahuje řádné poučení o lhůtě k podání kasační stížnosti. V poučení tohoto rozsudku je v souladu s ustanovením § 106 odst. 2 s. ř. s. správně uvedeno, že proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po jeho doručení, a to k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci.

Podle ustanovení § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin.

Podle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků, končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

Podle ustanovení § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne 4. 12. 2008, č. j. 59 Ca 52/2008 - 50, byl stěžovateli, resp. jeho zástupci doručen v pátek dne 19. 12. 2008. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti proti výroku o zamítnutí žaloby pak skončila v pátek dne 2. 1. 2009 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.).

K zachování lhůty pro podání kasační stížnosti bylo třeba, aby nejpozději dne 2. 1. 2009 byla kasační stížnost proti výroku rozsudku krajského soudu o zamítnutí žaloby předána příslušnému soudu, nebo soudu zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit. Z obsahu spisu však vyplývá, že kasační stížnost proti výroku rozsudku krajského soudu o zamítnutí žaloby byla předána Krajskému soudu v Ústí nad Labem, pobočce v Liberci faxem až dne 22. 1. 2009, tedy opožděně (dne 27. 1. 2009 byl doručen Krajskému soudu v Ústí nad Labem, pobočce v Liberci, originál kasační stížnosti, resp. písemné podání shodného znění, který byl předán k poštovní přepravě dne 26. 1. 2009).

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne 4. 12. 2008, č. j. 59 Ca 52/2008 - 50, ve znění opravného usnesení tohoto soudu ze dne 7. 1. 2009, č. j. 59 Ca 52/2008 - 63, v rozsahu napadení výroku o zamítnutí žaloby, odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s., neboť byla podána opožděně.

Nad rámec uvedeného třeba říci, že stěžovatel tomuto důsledku mohl snadno zabránit včasným podáním kasační stížnosti nejpozději dne 2. 1. 2009 s návrhem na vydání opravného usnesení, pokud tento návrh považoval za nutný. Namísto toho však stěžovatel podal návrh na vydání opravného usnesení až v pondělí dne 5. 1. 2009 a vlastní kasační stížnost podal ještě později po uplynutí lhůty až dne 22. 1. 2009. To vše evokuje bezdůvodné prodloužení lhůty k podání kasační stížnosti proti výroku rozsudku o zamítnutí žaloby, kterého se provedená oprava nijak nedotkla, čímž by došlo k neodůvodněnému prolomení zákonné čtrnáctidenní lhůty pro podání tohoto mimořádného opravného prostředku. To je ovšem zcela nepřijatelné a v rozporu s restriktivním pojetím zvláštního případu zásahu do nepřetržitého běhu lhůty pro podání kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud dále posuzoval kasační stížnost v části směřující proti opravnému usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne 7. 1. 2009, č. j. 59 Ca 52/2008 - 63, ve výroku ad II., kterým byl zamítnut návrh stěžovatele jako žalobce na opravu záhlaví rozsudku tohoto soudu ze dne 4. 12. 2008, č. j. 59 Ca 52/2008 - 50, o doplnění údaje o datu narození žalobce.

Podle ustanovení § 55 odst. 5 s. ř. s. o usnesení platí přiměřeně ustanovení o rozsudku. Podle § 54 odst. 4 s. ř. s. předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.

Toto ustanovení umožňuje soudu, aby v rozhodnutí opravil početní a písařské chyby a zjevné nesprávnosti, které jsou podobného původu jako písařské chyby. Za zjevnou nesprávnost tak může být považována pouze chyba, ke které došlo zjevným a okamžitým selháním v duševní či mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti bylo rozhodnutí vyhlášeno či vyhotoveno, a která je každému zřejmá. Zřejmost takové nesprávnosti vyplývá především z porovnání výroku rozhodnutí s jeho odůvodněním, případně i z jiných souvislostí. Tento názor vyslovil Nejvyšší

soud ve svém rozhodnutí ze dne 27. 9. 1968, sp. zn. 2 Cz 57/68, publikovaném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 37/1969. Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod se od tohoto názoru odchýlit.

V posuzovaném případě byla předmětem návrhu oprava záhlaví rozsudku spočívající v doplnění data narození stěžovatele.

Krajský soud si především neujasní, zda vůbec a jaké opravné prostředky mohou být proti opravnému usnesení podány a do kdy musí být podány. Jisté je však to, že pokud krajský soud opírá nepřipustnost opravných prostředků proti tomuto usnesení s poukazem na ustanovení § 64 a § 103 s. ř. s., § 79 odst. 1 a § 202 odst. 1 písm. k) o. s. ř., jde o poučení, které z tohoto pohledu nemá oporu v zákoně. Je tomu tak proto, že ustanovení § 64 s. ř. s. odkazuje na přiměřené použití ustanovení první a třetí části občanského soudního řádu a ustanovení § 202 odst. 1 písm. k) o. s. ř., podle něhož odvolání není přípustné proti usnesení, jímž bylo opraveno rozhodnutí, netýká-li se oprava výroku rozhodnutí, je až v části čtvrté občanského soudního řádu. Ustanovení § 202 odst. 1 písm. k) o. s. ř. vychází z toho, že je-li za podmínek stanovených v § 164 o. s. ř. vydáno opravné usnesení, kterým se ovšem neopravuje výrok rozsudku (usnesení), nemohou být práva účastníků řízení dotčena do té míry, že by bylo třeba opravného prostředku (jak již však bylo uvedeno, toto ustanovení nelze ve správním soudnictví použít). Jelikož se tímto usnesením neopravuje vedení řízení, toto usnesení není ani dočasné povahy a nespadá ani pod žádný z jiných důvodů nepřipustnosti uvedených v ustanovení § 104 s. ř. s. Nejvyšší správní soud shledal, že je nesprávné poučení krajského soudu o nepřipustnosti opravných prostředků a že kasační stížnost byla v důsledku vadného poučení podána včas (opravné usnesení bylo doručeno zástupci stěžovatele dne 9. 1. 2009 a kasační stížnost byla podána dne 22. 1. 2009).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené opravné usnesení v části ad II. v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a dospěl závěru, že je stíženo nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

Stěžovatel v návrhu na opravu rozsudku toliko uvedl, že v rozsudku je chybně označen žalobce mimo jiné i proto, že u jeho jména není uvedeno datum narození. Krajský soud naopak dovozuje, že datum narození není povinným údajem záhlaví rozsudku a skutečnost, že se napadený rozsudek krajského soudu týkal výhradně D. M., narozeného 31. 12. 1957 a nikoho jiného, vyplývá nejen z dikce tohoto rozsudku, ale i ze žalobou napadeného rozhodnutí Celního ředitelství Ústí nad Labem. Stěžovatel je tedy v záhlaví rozsudku zcela spolehlivě identifikován a není ho možno zaměnit s osobou stejného jména a příjmení. Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že nesouhlasí s uvedeným názorem krajského soudu, jež vylučuje možnou záměnu s jinou osobou. Namítl, že krajský soud dobře ví, že existuje druhá osoba, tj. syn stěžovatele, která měla v minulosti bydliště na uvedené adrese (stejná adrese) a tedy z označení stěžovatele není zcela jistě dáno, kdo je považován za žalobce. Za tohoto stavu je potom za účelem identifikace více osob třeba uvést i další identifikační znak, kterým je datum narození.

Nejvyšší správní soud při posuzování námitky kasační stížnosti vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení

Ústavního soudu, náleží Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, který byl uveřejněn pod č. 134/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) dovodila, že „nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny“.

Je skutečností, že fyzickou osobu je třeba jako účastníka řízení označit jménem, příjmením a bydlištěm, což jsou rozhodující údaje. Je-li to potřebné nebo nutné (ten, kdo podává žalobu, například nezná místo bydliště nebo se účastník v místě bydliště nezdržuje, ve stejném místě bydlí více osob, které mají stejné jméno a příjmení, apod.), je třeba uvést i další údaje umožňující odlišení od jiné fyzické osoby a tím přesnou identifikaci účastníka řízení (datum narození, místo, kde se zdržuje, místo podnikání apod.). Vzhledem k námitce stěžovatele vzniká otázka, zda totéž neplatí v tomto případě (podle tvrzení stěžovatele jako žalobce údajně existuje osoba stejného jména a příjmení /syn stěžovatele/, která bydlela na stejné adrese jako stěžovatel). Třeba proto postavit najisto, zda je nutné, aby v zájmu přesné identifikace osoby žalující, proti níž směřuje exekuční příkaz, byl v rozsudku - z hlediska tvrzeného bydlení více osob ve stejném místě - uveden i další znak, kterým je datum narození. Krajský soud se však k této problematice přesně nevyjádřil, a to ani v tom směru, zda skutkově jde o tvrzení, které je v souladu se skutečností, ačkoliv podle stěžovatele jde o otázku klíčovou a zcela zásadní. Tento postup krajského soudu neodpovídá ustálené judikatuře Ústavního a Nejvyššího správního soudu ve vztahu k přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí.

Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne 7. 1. 2009, č. j. 59 Ca 52/2008 - 63, ve výroku ad II., proto Nejvyšší správní soud shledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a podle § 110 odst. 1 s. ř. s. je zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Na krajském soudu nyní bude, aby v tomto řízení vydal nový výrok ad. II. opravného usnesení, v němž se zákonným způsobem vypořádá ve smyslu odůvodnění tohoto rozsudku s danou problematikou.

Podle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť napadené opravné usnesení zrušil ve výroku ad. II z úřední povinnosti. Zrušení opravného usnesení tedy nepředstavuje zohlednitelný úspěch stěžovatele ve věci, ani neúspěch žalovaného. Podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona pak žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec ze dne 4. 12. 2008, č. j. 59 Ca 52/2008 - 50, neboť tato kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. května 2009

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu